

Bekleyiş

– nazlıgöl12 · 08 Mart 2015

İşte yine aynanın karşısında farkına varmadan yapardı bunu..Her aynaya bakışında yüzündeki çizgilere bir yenisinin eklendiğini farkediyordu. .Kaç gün kaç yıl geçmişti hatırlamak istemiyordu.Onun için duvardaki takvimden o günden sonra bir yaprak bile koparmamıştı.Her gün aynı heyecanla hazırlanırdı. Kravatını düzeltirken 'acaba bugün mutlu günlere kaldığı yerden devam edebilecek miyim?' diye geçirdi içinden.Heyecanı bir kat daha arttı..Yine arnavut kaldırımlı yokuşun başında bulmuştu kendini.Ağır adımlarla iniyordu yokuşu..Nasıl hızlı koşarak inerdi bu kendisi kadar yaşlı yokuşu.Her zaman saatine bakardı geç kalmaktan korkarcasına.Yıllar önce ardından koşan arnavut kaldırımının çocukları birer delikanlı birer genç kızlarıydılar artık. Şimdi yetişkin edasıyla konuşurlardı onunla.. Ne zaman.geçmişti bunca yıl farkına varamamıştı.Ağır ağır yürürken;'Ah arnavut kaldırımlı yokuş, ne günlerimiz geçti seninle,ne çok şey paylaştık.Her bir taşında ayak izlerim,ter damlalarım,nefesim var.Ne sırlarım saklı.İki yanı cumbalı evlerinde ne anılar gizli.Şu kapısında aslan başlı koca tokmağı olan evde Hasan Efendi oturuyor kızı ve damadıyla.Şu sarı tahta panjurlu konak edasıyla süslenmiş evde zamanın Osmanlı Paşalarından Halit Paşanın konaklarda büyümüş şımarık kızı Vildan Hanım oturuyor.Konak hayatının anılarını anlatmak için sık sık toplantılar düzenlerdi.Şu yeşil kapılı evde ise Ayşe Teyze gelini ve torunlarıyla oturuyor.Oğlu savaşta şehit olmuş.Kocasını kaybedeli üzerinden yıllar geçmişti..Genç yaşta dul kalmış tam bir Osmanlı kadınıydı.Torunlarına kol kanat germişti.' Bunları düşünürken trenin düdüğü sesiyle kendine geldi..Saatine hiç bakmamıştı bugün geç kalmamak için adımlarını hızlandırmak istese de nafile eskisi kadar genç değildi.'Az kaldı ' diye geçirdi içinden."az kaldı".Kalbi duracak gibi oldu.'acaba acaba ah keşke.'dudakları kurudu yutkunmak istedi olmadı.Tren gelmeden istasyona varmıştı.Her zaman ki gibi o yılların sırlarını içinde taşımaktan bitap düşmüş adam misali ha yıkıldı yıkılacak gibi duran banka oturdu..Heyecandan elleri titriyordu,dudakları kanatırcasına ısırıyordu.Tren istasyona yaklaşınca ayağa kalktı.Öyle ne kadar kalmıştı bilmiyor üşümeye başlayınca kendine geldi. Yıllardır dert ortağı olan banka kendini bırakıverdi..İstasyon görevlisi yanına yaklaştı ,omuzuna dokunarak 'üzülme belki yarın gelir.Artık evine gir hasta olacaksın 'dercesine ona baktı.Çünkü her zaman öyle olurdu.Gün yavaş yavaş aydınlanıyordu .Sabah gelecek ilk tren için hazırlıkları yapmak için dışarı çıkan görevlinin gözüne köşedeki bank ilişti.Bankın bir ayağı kırılmış ve yere yıkılmıştı.İçti cız etti.Bir şeylerin ters gittiğini hissetti.O sırada günün ilk treni geldi.Yolcular bir bir indi.Gözü trenden inen en son yolcuya takıldı .Bu bu Mehmet Efendi' nin gençliğine ne kadar benziyordu.Yolcu kendine yaklaştığında ' Çok geç kaldın.'diye düşündü.